

พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติม

พ.ศ. ๒๔๕๕

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
 มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ และพระราชทานนามว่า พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติม
 รัชกาลที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๕๕ ดังได้แก้ไขโดยพระราช
 บัญญัติเพิ่มเติม รัชกาลที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๕๕ และในพระราช
 บัญญัติมาตราของคำ รัชกาลที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๔ และ ๑๖
 กับประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ลงวันที่ ๑๑
 พฤศจิกายน รัชกาลที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๕๕ ภาคที่ ๒ บอกระงับข้อความ
 บางมาตราในพระราชบัญญัติมาตราของคำ บรรดาเงินตราที่เก็บ
 สำรองไว้รับขึ้นธนบัตรซึ่งได้ออกใช้ เปนเงินบาททั้งสิ้น

~~พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕~~

บัดนี้ราคาธนบัตรที่ออกให้อยู่เป็นจำนวนมาก จำนวนเงินบาทที่เก็บสำรองไว้รับขึ้นธนบัตรก็ย่อมมากขึ้นด้วย เป็นเวลานานสมควรแล้ว ที่จะคิดอ่านผ่อนเอาเงินบาทที่เก็บสำรองไว้ให้กรมธนบัตรไปไว้ใช้ที่พระคลังฯ เสียบ้าง ในเวลาที่สินค้าส่งออกต่างประเทศกำลังมาก แลเงินคงเหลือที่พระคลังฯ กำลังตก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขพระราชบัญญัติธนบัตรดังต่อไปนี้

(๑) ให้เลิกใช้มาตรา ๑๐ และ ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนบัตรรัตนโกสินทรศก ๑๒๑ ดังได้แก้ไขโดยพระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติม รัตนโกสินทรศก ๑๒๖ แลให้ใช้บทตราเหล่านี้แทน
มาตรา ๑๐ บรรดาเงินตรา ซึ่งรับไว้โดยผู้รับมอบแลกธนบัตรไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รับสำรองไว้รับขึ้นธนบัตรนั้นทั้งสิ้น นอกจากจะปฏิบัติดังกำหนดไว้ต่อไปนี้

“เสนาบดีกระทรวงพระคลังฯ เป็นผู้ยินยอมเอาเงินสำรองนี้ไปได้ ส่วนหนึ่ง (ไม่ น้อยละ ๒๕ แห่งเวลาธนบัตรทั้งปวงที่คงออกให้อยู่) แลเก็บเป็นเหรียญกระสาปน์ทอง หรือเนื้อทองในต่างประเทศ หรือจะเก็บเป็นเงินในต่างประเทศ หรือกำลังส่งเข้ามาในประเทศสยาม หรือกำลังให้กรมกระสาปน์สิทธิการตีเป็นเงินบาทก็ได้”

วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๓ หน้า ๓๐๕

“กับเสนาบดีกระทรวงพระคลัง ฯ เป็น มีอำนาจถอนเงิน
สำรองนี้ได้ ไม่เกิน” ยลละ ๕๐ แห่งภาครณบัตรทั้งปวงที่คงออก
ไข้อยู่ ไปลงทุนหาผลประโยชน์”

“มาตรา ๑๑ จำนวนเงินที่ถอนจากเงินตราสำรอง ตามความ
อันกล่าวในมาตรา ๑๐ นั้น ให้ประกาศแจ้งความในราชกิจ
จานุเบกษา แลจำนวนเงินที่จะลงทุนหาผลประโยชน์นั้น ให้
จำหน่ายลงทุนหาผลประโยชน์ ตามแต่เสนาบดีกระทรวง
พระคลัง ฯ จะเห็นสมควร”

(๒) ในพระราชบัญญัติฉบับที่ รัตนโกสินทรศก ๑๒๑
มาตรา ๑๒ คำว่า “เงินตรา” ในบรรทัดที่ ๑ ให้เติมคำ “แล
เงินเนื้อทอง” กับในบรรทัดที่ ๕ ให้เปลี่ยนคำ “มีเงินแล
หลักทรัพย์” เป็น “มีเงินตรา เนื้อเงิน เนื้อทองแลสิ่งสำคัญ”

(๓) ในพระราชบัญญัติฉบับที่ รัตนโกสินทรศก ๑๒๑
มาตรา ๑๔ (๖) ดังได้แก้ไขโดยพระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติม
รัตนโกสินทรศก ๑๒๕ ให้เปลี่ยนคำ “จำนวนเงิน” เป็น
“จำนวนเงินตรา เนื้อเงินแลเนื้อทอง”

ประกาศมาเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๕๕
เป็นวันที่ ๒๒๗๗ ในรัชกาลปัตยุบันนี้